

Βίος τοῦ Ἁγίου.

Ο Ἅγιος Ιορδάνης καταγόταν ἀπὸ τὴν Τραπεζούντα καὶ ὅταν παντρεύτηκε ἐγκαταστάθηκε στὸν Γαλατὰ τῆς Κωνσταντινούπολης. Τότε ἦταν 40 χρονῶν.

Κάποτε λοιπόν, διασκέδαζε με κάποιους Οθωμανούς συμπατριῶτες του, παίζοντας μαζί τους ἓνα παιγνίδι. Σε κάποια στιγμή, ἓνας συμπαίκτης του, εἶπε κοροϊδευτικά στα ἐλληνικά: *«Ἄγιε Νικόλα ψωριάρη, βοήθησε με νὰ νικήσω»*. Ο Ιορδάνης τότε, ἀπάντησε παρόμοια εἰς βάρος ὁμῶς τοῦ Μωάμεθ. Τὴν ἐπόμενη μέρα, ἓνας ἀπὸ τὴν παρέα του τὸν κατηγόρησε σαν υβριστὴ τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ.

Οδηγήθηκε λοιπόν στὸν Βεζίρη καὶ πείστηκε νὰ δεχθεῖ τὸν μουσουλμανισμό γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν τιμωρία τοῦ θανάτου. Ο Ιορδάνης, ὁμῶς, παρέμεινε σταθερός στὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν «γλυκύτατο Ἰησοῦ» καὶ ἐτσι ὁδηγήθηκε ἀπὸ τὸν ἐπαρχο στὸ Κουτζούκ Καραμάνι, τὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης. Ἐνῶ ἦταν ἐτοιμος ὁ δήμιος νὰ ἀποκεφαλίσῃ τὸν μάρτυρα, ἐφθάσε ἀγγελιοφόρος τοῦ Βεζίρη καὶ εἶπε μυστικά στὸν Ιορδάνη: *«Ο Βεζίρης σε συμβουλεύει νὰ λυπηθεῖς τὴ ζωὴ σου καὶ περὶ φανερά ὅτι τουρκεύεις καὶ ἐπειτα πῆγαινε ὅπου θέλεις νὰ ζήσεις χριστιανικά»*. Ο Ιορδάνης ἀπάντησε: *«Εὐχαριστῶ τὸν Βεζίρη, ἀλλὰ αὐτό δεν θὰ τὸ κάνω ποτέ»*. Ἐτσι ὁ δήμιος ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ ἐνδοξοῦ αὐτοῦ μάρτυρα, στὴν Κωνσταντινούπολι στις 2 Φεβρουαρίου τοῦ 1650 μ.Χ. (κατ' ἄλλους τὸ 1651 μ.Χ.). Τὴ νύκτα πῆγαν οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι του στὸν ἐπαρχο, καὶ αφοῦ τοῦ ἔδωσαν ἀρκετὰ χρήματα, πήραν τὸ ἱερό λείψανο τοῦ καὶ τὸ ἔθαψαν εὐλαβικά στὴν τοποθεσία Μπέγιογλου.

Τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου συνέγραψε ὁ Ι. Καρυοφύλλης, Μέγας Λογοθέτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας